

János – A reménység feltárul

A százműzetés magányában az apostol mindnyájunk számára felfedezi a reménységet

Az idős férfi volt az utolsó - és teljesen magára maradt. Csaknem száz esztendő volt már, minden munkájára elmaradt mellőle. Jakab mártírhalált halt: ő volt az első a tizenkét tanítvány között, aki hitét halálra szenedett. Párt lefejezték. Pártot fejével keresztre feszítették. Tamás pedig eltűnt, talán messze Keleten, Indiában kellene keresni. A többiekről pedig vajon ki tudja, hol vannak?

Most, hetven

évekkel Jézus feltámadása után, Jánost - az egyetlen, még élő apostolt - százműzetés Pártmoszra, erre a börtönszigetre, amely egy csónak, vulkán sziklákkal és kövekkel megnehézett kilométernyire Kisázsia felé, az Égei-tengerben.

Mivel a

munkájához már tőle idős volt, békésen hagyták, hiszen még a durva rázások sem vették sok munkát egy ilyen aggasztó állapotban. Magára hagyták emlékeivel és álmival.

Amint emlékei

mozaikjait rakosgatta, János jött emlékezett még arra, hogyan hallgatták Andrászal együtt első ízben Keresztelő Jánost, amint az eljövendő Megváltóval beszélt; hogyan állt először Jézus szolgálatába; majd ezt követően hogyan lettek testvérekkel, Jakabbal, Péterrel és Andrászal a Megváltó szolgálatában, amikor hátraveték őket, hogy hagyják ott hátraírákat, és embereket halásszanak.

János

büntudattal emlékezett vissza arra, hogy eleinte milyen telhetetlen volt Isten országa megalapításának csigalassó folyamatát látva, hiszen ő biztos volt benne, hogy Jézus viharos gyorsasággal fogja ezt véghezvinni. Készen lett volna buzdítani minden akadályt, és legyőzni minden ellenséget, amely az Ős hatalomra jutásának útjába kerül. Több száz év is kimutatta zabolátlan természetét, és győzelmet akkor, amikor megfeddett egy személyt, aki egy munkáskodott Jézus nevében, hogy hivatalosan nem is volt tanítvány (Lk 9:49); vagy pedig akkor, amikor tőle akart alhozni az égből egy falura, amely elutasította Jézusnak azt a kérését, hogy szálljon hozzá jusson ott (52-56. v.). János nem habozott saját kedvező pozícióját árdekeiben sem szét emelni, amikor ő és testvére arra buzdította a desanyjukat, kérje meg Jézust: őket jelölje ki a legmagasabb és a legjobban fizető helyekre királyi újságában, amelyet - hitük szerint - hamarosan megalapít.

Ez az ország

azonban nem alakult meg. Még az Ős tulajdon imája: "Éz Jézus el a te országod", is készen megválaszolatlan maradt bükinek elg volt a kietlen tengerre tekinteni, hogy rajongjanak: Isten akaratát szintén átadják a fájóknak. Májusban magának Jánosnak sem kellene egyedül,

szájműzetésben tengetnie az életet, amikor prédikálhatja tanát a szárazföldi gyülekezetekben, ahol korábban olyan hűségesen szolgált.

János jelleme

megszelídült, lecsendesedett, átalakult. A harcra kész katonabázi készságes pásztor lett, aki mindenkinek felett szerette Jézust, és buzgó szeretettel viseltetett Jézus gyermekei iránt. Valójában az tette olyan keserűvé számjára a pártoszi szájműzetést, hogy elszakadt Isten népétől. „, menyire vágott arra, hogy prédikáljon, vigasztaljon, látogasson, kereszteljen, építse és erősítse a gyülekezeteket! De nem tehetette. Testvérei ott voltak, ő maga pedig itt magányosan, elhagyatva.

Bár az Ásban valószínűleg sosem rendelt meg, mégis könnyen sodródott el abba az irányba, hogy feltegye a kérdést: vajon Jézus elfeledkezett a visszajelvetéssel kapcsolatos árgétéről? Jánosnak eszébe jutottak ezek az erőteljes, vigasztalás biztatások: „É...ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek" (Jn 14:3), és: „ÉTi is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és árléni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket" (Jn 16:22).

A tány azonban

tány maradt: Jézus nem jött vissza. Teltek a magányos napok, és János továbbra is egyedül volt. Senki sem jött, senki sem árt, senki sem látogatta meg.

Aztán egy

napon megtörtént: Jézus eljött. Szombat volt, és János bensőságes kázzásában volt a Szentlélekkel - az Ás Által megáért napra gondolt, és az áldott reményságre, amikor minden já helyreáll. „ÉLélekben voltam ott az Ásnek napján, és hallók háttam megett nagy szót, mint egy trombitás, amely ezt mondta: „%on vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: Amit látasz, árd meg könyvben, és káldd el a hát gyülekezetnek..." (Jel 1:10-11).

Jézus

megtartotta árgét! Visszatért! A János magányos szávből felszakad kiáltás meghallgattott, és vágás érkezett rá. Jézus ott volt!

S ekkor a

kopár bártánsziget hirtelen ádeni katedrálissá változott Jézus jelenléte! A János testét és lelkét megnyomorító prábák és nehézségek mind feledésbe merültek Urjának jelenlétében. A szenvedés hosszú, nehéz ávei szintén a mátt káldbe veztek a tóradás árből fakadán, amit ártett, hiszen ismét láthatta

Jézus! Ámós Jézus járt hozott, nem csak János számára, hanem Isten minden gyermeke számára is. Jézus csodálatos igazságokat mutatott meg Jánosnak, és megbá- zta azzal, hogy á- rja le és ká- ldje el a gyá- lekezeteknek. Já- r. Az evangé- lium já- r: az Ő jé- vetelének há- re!

Nem tudjuk, vajon mennyi időt telt át Jézus azon a szombaton Jánossal Pájtmosz szigetén. Nem tudjuk, vajon az Á- szes Á- zenet egy Iá- tomásiban hangzott-e el, vagy t- bb Iá- tomásiban, t- bb Iá- togatás alkalmával. Csak azt tudjuk, hogy János Á- jra kézbe fogta Á- r- eszkét, és le- rta Isten Á- zenetét az Ő népe számára.

János előnyös helyzetben á- rt, hiszen á- lte a nagy ká- zdelem legdrá- maibb t- rtánseit, s á- gy ká- nnyen fel tudta id- zni, hogyan szenvedett kudarcot Sáj- t, és hogyan győzte le a dá- monokat Jézus hatalma. Az viszont biztosan szomorúsá- ggal t- lte el az idős ember szá- vát, hogy az elj- vendő s- tét korok má- g s- tőbb cselekedeteiről kellett á- rnia; arrá- , hogy győzi le hamarosan a gonosz a já- t, a gyű- let a szeretetet. Vadá- llatok s dá- monok fognak s- t- vetkezni a hatalmakkal és fejedelemsé- gekkel, hogy a gonosz- á- got juttassá- k uralomra, és kitá- pják az igazsá- got az emberisé- g szá- vából. Má- gis, mindezek ká- zepette, Isten népe, amely az Ő lgá- be kapaszkodik, s Lelke á- lta nyer erőt, felkászá- l Isten Fiá- nak elj- vetelére. Jézus Á- jra elj- n! Kirá- lyoknak Kirá- lya, uraknak Ura, Teremtő, Megváltá- s, Helyreállítá- s, Bará- tunk!

Aztán egy napon a Iá- tomásis v- get á- rt. Má- r nem volt mit á- rni. Á- g- retek, j- vend- lések, prá- cciák, előkászá- letek. János mindent megá- rt, amire parancsot kapott. Mindez figyelmezteti majd a gyá- lekezeteket és az egá- sz vilá- got.

Á- Á- Á- A Iá- tomásis Isten szereteté- nek csodá- latos diadalá- val á- r v- get. Krisztus diadalá- ban elenyés- znek a gonosz tá- madásai. A vilá- ggyetemben Á- jra helyreáll az Á- szhang. Isten és az emberisé- g Á- jra megbonthatatlan ká- z- ssá- gben, egy á- r- ká- valásá- gra egyesá- l. Felragyog a remé- nység, hogy beteljesá- lt boldogsá- jg legyen belőle.

é- s semmi elá- tkozott nem lesz t- bb; és az Istennek és a Báj- nyoknak kirá- lysisé- ke benne lesz; és ő szolgál- i szolgál- lnak neki; és Iá- t- j- k az ő orczá- j- t; és az ő neve homlokukon lesz. és ott á- jszaka nem lesz; és nem lesz szá- ksá- g- k s- t- t- nekre és napvilá- gra; mert az Á- r Isten vilá- gosá- tja meg őket, és orszá- g- lnak á- r- ká- n á- r- ká- " (Jel 22:3-5). Csak gondoljuk Á- j: nincs t- bb bűn; nincs t- bb bá- nat; nincs t- bb halá- l, fá- jdalom, ká- nnyek, elváltás! Nincs t- bb á- jszaka!

é- s Á- má- hamar elj- v- k; és az Á- n jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz. Á- on vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a v- g, az első és utolsá- s. (...) Á- on Jézus ká- ldá- ttem az Á- n angyalomat, hogy ezekről bizonyosá- got tegyen né- ktek a

gyászlekezetekben. Ám én vagyok Dávidnak ama gyászkeresete: "Ama fájó éjszakai csillag" (12-13, 16. v.). Itt van az az ének, amely ezt mondja, aki ezekről bizonyosságot tesz: "Bizony hamar eljövök. Ám bizony jövök Uram Jézus!" (20. v.).

De figyelj!

csak meg, van még egy igever! A kinyitva nem a magányos szavak kiáltásával, hanem a bizonyossággal: "Bizony jövök Uram Jézus!" -

hanem azzal a hitvallással, hogy a jövőben, mégis korok emberei is meg fogják hallani mindezt, és elfogadják ezt a bizonyosságot. A magányos apostol: János, akit bántottak és megleven-tett Jézus személyes hitvallása a magányos szimfónia, minden eljövendő korban és a föld minden szegletében. Őknek felkínálja a reményességét és a hitvallást:

"A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan titeket. Ámen" (21. v.).

Á

Á

Jim Cress